

ALAPVETŐ JOGOK BIZTOSA
AZ ENSZ NEMZETI EMBERI JOGI INTÉZMÉNYE

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	11/2034 - 0/2016
Érkezett:	2016 DEC 16. Kézbesítővel
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	dei

Ügyszám:
Előadó:

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény (a továbbiakban: Ajbt.) 2. § (3) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva

i n d í t v á n y o z o m,

hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 24. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság vizsgálja meg és az Abtv. 41. § (1) bekezdésében biztosított jogkörében semmisítse meg Ásotthalom Községi Önkormányzat képviselő-testületének 12/2014. (IV.30.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Ör.) 7/B.§-át. Álláspontom szerint az Ör. e rendelkezése sérti

- az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt, az alapvető jogok szabályozására és korlátozására vonatkozó követelményeket,
- az Ör. 7/B.§ a) és b) pontjai pontja továbbá a VII. cikkben rögzített lelkiismeret-és vallásszabadság alapjogát,
- továbbá az Ör. 7/B.§ c) és d) pontjai a IX. cikk (1) bekezdésében rögzített véleménynyilvánítás szabadságának alapjogát.

I n d o k o l á s

I.

Az Ajbt. 2. § (3) bekezdése alapján az alapvető jogok biztosa kezdeményezheti a jogszabályok Alaptörvénnyel való összhangjának felülvizsgálatát az Alkotmánybíróságnál.

Az Abtv. 24. § (2) bekezdése rögzíti, hogy az Alkotmánybíróság a jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját az alapvető jogok biztosának határozott kérelmet tartalmazó indítványa alapján akkor vizsgálja, ha az alapvető jogok biztosának álláspontja szerint a jogszabály alaptörvény-ellenessége fennáll. Az Abtv. 41. § (1) bekezdése szerint, ha az Alkotmánybíróság a 24-26. § szerinti eljárásában a hatályos jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét megállapítja, a jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést teljesen vagy részben megsemmisíti. Az Abtv. 37. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság a 24-26. §-ban meghatározott hatáskörében az önkormányzati rendelet Alaptörvénnyel való összhangját akkor vizsgálja, ha a vizsgálat tárgya az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközésének vizsgálata nélkül, kizárólag az Alaptörvénnyel való összhang megállapítása.

Az indítvány előkészítése és előterjesztése során az Ajbt. és az Abtv. idézett rendelkezései mellett figyelembe vettem az alapvető jogok biztosa vizsgálatának szakmai szabályairól és módszereiről szóló 2/2012. (I. 20.) AJB utasítást.

Az Ör. rendelkezéseiről szóló sajtóhíradásokat követően több – tartalmuk alapján alkotmányossági jogszabálykritikának minősülő – közérdekű bejelentés érkezett hivatalomhoz, amelyek alapján áttekintettem a helyi szabályozás kapcsán felmerülő alkotmányossági aggályokat.

II.

Ásotthalom Nagyközségi Önkormányzat Képviselő-testületének 25/2016 (XI.23.) önkormányzati rendelete a közösségi együttélés alapvető szabályairól szóló 12/2014. (IV.30.) önkormányzati rendeletének módosításáról (a továbbiakban: Mód.R.) az 1.§-ban rendelkezett arról, hogy az Ör. az alábbi 7/B §-al egészül ki:

„A közösségi együttélés alapvető szabályaival ellentétes közterületi magatartások

7/B. § Tilos közterületen

a) a műezzin tevékenysége, mivel alkalmas a köznyugalom zavarására, továbbá alkalmas arra is, hogy a helyi lakosság körében félelmet, riadalmat és megbotránkozást keltsen,

b) az egész testet és fejét, valamint részben vagy teljes egészében az arcot is elfedő burka, nikáb és csador, valamint a teljes testet fedő fürdőruha, ide értve az úgynevezett burkini viselése,

c) bármilyen olyan jellegű propaganda-tevékenység megvalósítása, amely a házasság intézményét nem az Alaptörvényben rögzítetteknek megfelelően egy férfi és egy nő között létrejött életközösségként mutatja be, ide értve bármilyen közterületi akciót, kiemelten a performanszokat, demonstrációkat, plakát-, röplap- és hangreklámokat,

d) bármilyen olyan jellegű propaganda-tevékenység megvalósítása, amely megsérti az Alaptörvényt aszsal, hogy a családi kapcsolat alapjaként nem a házasságot, illetve a szülő-gyermek viszonyt ismeri el, ide értve bármilyen közterületi akciót, kiemelten a performanszokat, demonstrációkat, plakát-, röplap- és hangreklámokat.”

A Mód.R. 3.§ értelmében az a kihirdetést követő napon lépett hatályba és a hatálybalépését követő napon hatályát veszttette (így mindössze két napig, 2016. november 24-25.-én volt hatályban), ezért jelen indítványban az Ör. új 7/B.§-nak vizsgálatát és megsemmisítését kérem az Alkotmánybíróságtól.

III.

1. Az indítvány indokolásával összefüggésben hivatkozom arra, hogy az Alkotmánybíróság a 22/2012. (V. 11.) AB határozatában arra mutatott rá, hogy „az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni”. Az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény negyedik módosításának hatályba lépését követően meghozott – 13/2013. (VI. 17.) AB határozatában elvi élel azt mondta ki azt, hogy „[a]z Alkotmánybíróság a hatályát veszttett alkotmánybírósági határozat forrásként megjelölésével, a lényegi, az adott ügyben felmerülő alkotmányossági kérdés eldöntéséhez szükséges mértékű és terjedelmű tartalmi vagy szövegszerű megjelenítéssel hivatkozhatja vagy idézheti a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket.”

2. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Formailag sérül az Alaptörvénynek ez a rendelkezése, ha alapvető jogot rendeleti jogalkotás korlátoz. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata, hogy „nem minden alapjoggal való összefüggés igényel törvényi szabályozást, de egy alapjog tartalmának a meghatározása és lényeges garanciáinak a megállapítása, az alapjog közvetlen és jelentős korlátozása csak törvényben történhet. Közvetlen és távoli összefüggés

esetében elég azonban a rendeleti szint is” [64/1991. (XII. 17.) AB határozat]. Az Ör. 7/B. § alkotmányossága szempontjából tehát azt kell elsőként vizsgálni, hogy közvetlenül és jelentős mértékben érinti-e alapjogok gyakorlását.

Az Ör. vonatkozó rendelkezése szerint tilos a müezzin tevékenysége, az egész testet és fejet takaró burka, nikáb és csador viselése, tilos továbbá minden olyan propaganda-tevékenység, ami a házasságot nem férfi és nő kapcsolataként mutatja be, továbbá a családi kapcsolat alapjaként nem a házasságot, illetve a szülő-gyermek viszonyt ismeri el.

Az Ör. 7/B. § a) és b) pontjaiban jelzett tilalmak kifejezetten a vallásszabadsághoz kapcsolódnak. A müezzin az iszlám valláshoz elválaszthatatlanul kapcsolódó szakrális magatartást tanúsít, hasonlóan a teljes testfelületet takaró öltözet viselésének az alapja is a lelkiismereti meggyőződés. Ezekben az esetekben az Ör. nemhogy jelentősen érinti, hanem ellehetetleníti a lelkiismereti- és vallásszabadság gyakorlását. Emiatt az Ör. 7/B. § a) és b) pontjai *már formai okokból is ellentétesek az Alaptörvény alapjog-korlátozásáról szóló rendelkezésével.*

Az Ör. 7/B. § c) és d) pontjai hasonló okból *nem felelnek meg az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének.* Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése biztosítja a véleménynyilvánítás szabadságát. Ennek az alapjognak immanens része, hogy bárki nyilvánosan kifejtse a véleményét bármilyen kérdésben, különösen ha az a kérdés a társadalom egésze vagy jelentős része szempontjából jelentős. A házasság intézményének tartalmára, család jogi és szociológiai fogalmának alakulására fontos befolyást gyakorol a társadalmi vita és párbeszéd, amelyet minden demokráciának biztosítania kell. Az Ör. e rendelkezése tehát a véleménynyilvánítás szabadságát lehetetleníti el, amelyre alkotmányosan nincs lehetőség, így álláspontom szerint e rendezések is ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített követelményekkel.

3. Álláspontom szerint az Ör. 7/B. § formai alkotmányellenessége a fentiek szerint önmagában alapot ad e rendelkezés megsemmisítésére. Fontosnak tartom ugyanakkor hangsúlyozni, hogy *az Ör. 7/B. § jelenlegi formájában akkor sem felelne meg az Alaptörvény követelményeinek, ha e korlátozásokat törvény rendelné el.*

3.1. Az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése értelmében „mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a vallás vagy más meggyőződés szabad megválasztását vagy megváltoztatását és azt a szabadságot, hogy vallását vagy más meggyőződését mindenki vallásos cselekmények, szertartások végzése útján vagy egyéb módon, akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan vagy a magánéletben kinyilvánítsa vagy kinyilvánítását mellőzze, gyakorolja vagy tanítsa”. E jog alapján az Alkotmánybíróság „kiterjesztve állapítja meg a vallásszabadság hagyományos tartalmát: [beleérti] a hit (meggyőződés) szabadságát; a vallásgyakorlás szabadságát, beleértve a negatív vallásszabadságot, vagyis a meggyőződés kinyilvánítása mellőzéséhez való jogot; s tartalmazza végül - noha nem külön szabályként, hanem az »együttesen« és »nyilvánosan« történő vallásgyakorlás szabadsága révén - a vallási gyülekezési és egyesülési szabadságot is” [4/1993. (II. 12.) AB határozat].

A lelkiismereti szabadság az emberi méltósággal szoros összefüggésben álló jogosultság, amely lehetővé teszi a világnézeti meggyőződés szabad megválasztását. Az emberi méltósággal való kapcsolatból következik az is, hogy az állam – amennyiben semleges kíván maradni – nem különböztethet meg „értékes” és „értéktelen” világnézeti meggyőződéseket, hanem mindegyiket tiszteletben kell tartania [Vö.: 4/1993. (II. 12.) AB határozat]. Az Alaptörvény ugyanis nem a világnézetet, hanem az ember meggyőződését védi.

A vallásszabadság elválaszthatatlanul kötődik a lelkiismereti szabadsághoz. A vallásszabadság a *lelkiismereti meggyőződésből eredő magatartás szabad tanúsítását* foglalja magába; az Alaptörvény e jogon keresztül azt biztosítja mindenki számára, hogy a világnézeti meggyőződésének megfelelő cselekményeket folytasson. Amíg a lelkiismereti szabadság (a meggyőződés szabad megválasztása) korlátozhatatlan, addig a vallásszabadság – aminek gyakorlása a külvilág felé is megjelenik – természetesen korlátozható; a vallásszabadság gyakorlása során is figyelembe kell venni mások alapjogait, illetve az állam alkotmányosan legitim céljait.

Az iszlám vallás előírásai szerint imára szólító müezzin tevékenysége a lelkiismereti- és vallásszabadság fogalmi körébe tartozó kultuszszabadságba tartozik. Még a törvényhozó sem

tehetné meg alkotmányosan, hogy egy valláshoz, világnézeti meggyőződéshez köthető magatartást tilalmaz, míg más vallások külvilág számára hasonló megnyilvánulását támogatja vagy eltűri.

Egy ilyen esetleges jogalkotói megoldás az Alaptörvény XV. cikkében rögzített egyenlő bánásmód követelményével sem lenne összeegyeztethető. Lényeges körülmény továbbá, hogy az absztrakt köznyugalom (ami az Ör. 7/B. § a) pontja szerint a korlátozás legitim célja) nem elegendő a vallásszabadság korlátozásához. Az adott valláshoz nem tartozó közönségnek tolerálnia kell a vallási megnyilvánulásokat, akkor is, ha azok harmadik személyek számára is érzékelhetők. Ilyen esetekben a semleges állam csak egészen szélsőséges esetekben élhet az alapjog-korlátozás eszközével. Álláspontom szerint tehát az Ör. 7/B. § a) pontja az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített *alapjog lényeges tartalmát korlátozza, ezért alaptörvény-ellenes.*

A teljes testet és fejet takaró öltözék (burka, nikáb, csador, burkini) viselésének alapja a lelkiismereti meggyőződés. Az előzőekkel ellentétben e körbe tartozó egyes esetben megfogalmazhatók lehetnek olyan alkotmányos érdekek, amelyek az ilyen öltözék viselését (és ezáltal a lelkiismereti- és vallásszabadságot) korlátozzák. Európa szerte megfigyelhető, hogy ezzel kapcsolatban széleskörű szakmai viták, különböző tudományos és jogalkotói álláspontok vannak; melyek a vallásszabadság minél teljesebb érvényesülése mellett figyelembe vesznek egyrészt közrendi, közbiztonsági szempontokat, másrészt azt, hogy a teljes testet és fejet takaró öltözet viselése valóban önkéntes-e, vagy az a nők elnyomásának és másodrendű státusának a szimbóluma.

Az Ör. 7/B. § b) pontja azonban teljes körűen, mérlegelés nélkül rendeli el az ilyen öltözék viselésének a tilalmát. A tilalom nem korlátozott a hatósági érintkezésre (ahol pl. a személyes azonosítás szükséges lehet) vagy a közbiztonságot érintő rendezvényekre (pl. tömegrendezvény). Az ilyen általános tilalom *kétségtelenül a vallásszabadság szükségtelen korlátozása*, nem állapítható meg, hogy bármilyen legitimnek tartható államcél csak ezzel az eszközzel lenne elérhető. Erre tekintettel az Ör. 7/B. § b) pontja sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített lelkiismereti- és vallásszabadságot.

3.2. Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése a korábbi alkotmányi rendelkezéssel egyezően rögzíti, hogy *mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.*

Amint arra az Alkotmánybíróság már működésének kezdeti időszakában rámutatott: a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van az alkotmányos alapjogok között, tulajdonképpen „anyajoga” többféle szabadságjognak, az ún. „kommunikációs” alapjogoknak. A véleménynyilvánítás szabadságához kapcsolódik a lelkiismereti és vallásszabadság, valamint a gyülekezési jog is. „Történelmi tapasztalat, hogy mindannyiszor, amikor a véleménynyilvánítás szabadságát korlátozták, sérelmet szenvedett a társadalmi igazságosság, az emberi kreativitás, csökkent az emberben rejlő képességek kibontakozásának lehetősége. A káros következmények nem csupán az individuum, hanem a társadalom életében is megmutatkoztak és az emberiség fejlődésének sok szenvedéssel járó zsákutcájához vezettek. Az eszmék, nézetek szabad kifejtése, a mégoly népszerűtlen vagy sajátos elképzelések szabad megnyilvánulása a fejlődni- képes és valóban eleven társadalom létezésének alapfeltétele.” [30/1992. (V. 26.) AB határozat]

A véleménynyilvánítás szabadsága jellemzően minden közlés szabadságára kiterjed, „függetlenül a közlés módjától és értékétől, erkölcsi minőségétől és többnyire valóság tartalmától is” [36/1994. (VI.24.) AB határozat]

Álláspontom szerint az Ör. 7/B. § c) és d) pontjai azáltal, hogy kifejezetten tiltják a közterületen megvalósuló, a házassággal illetve a családi kapcsolatokkal összefüggő olyan véleménynyilvánítást („propagandatevékenységet”), amely túlmutat a férfi és nő kapcsolatán alapuló házasság- illetve családmoddellel, *a szabad véleménynyilvánítás alapjogát sértik.*

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében *a véleménynyilvánítás joga annak tartalmától függetlenül védett*, a védelem tehát a vélemény tényéhez kinyilvánításának kapcsolódik, annak korlátozására csak nagyon szűk körben van lehetőség, „a véleményszabadságot korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni.” [30/1992. (V. 26.) AB határozat] A vélemény szabad kinyilvánítása szélsőséges espektől eltekintve annak tartalmától függetlenül alkotmányos védelmet élvez. [36/1994. (VI.24.) AB határozat] Az Ör. által megvalósított, bizonyos témakörben történő

véleménynyilvánításra vonatkozó általános korlátozás tehát – a szabályozási szinttől függetlenül – sem felel meg az alkotmányos követelményeknek, annak sem szükségessége, sem pedig arányossága nem vizsgálható érdemben.

Mindemellett szükséges azonban rámutatni arra is, hogy *ez esetben a tilalom tartalma tekintetében is értékválasztáson alapul*: lényegében a(z) (különneműek között létesített) élettársi viszony továbbá az azonos neműek társkapcsolatainak családtként való elismerése ellen szólal fel, illetve megtiltja a házasság kiterjesztéséről szóló, egyébiránt Európa- és világszerte folytatott vitában való megnyilvánulást a település területén. Megjegyzendő, hogy bár az önkormányzati jogalkotó az Alaptörvényre hivatkozik e tilalom kifejtése során, az tartalmát tekintve nincs összhangban a jelenleg is irányadó alkotmányos normákkal. Már a Polgári Törvénykönyv korábban hatályos élettárs-fogalmát – amely csak férfi és nő házasságkötés nélkül, közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben együttélését ismerte el – alkotmányellenesnek minősítő 14/1995. (III. 13.) AB határozat is deklarálta, hogy a jogalkotó a hagyományos és az akkor kivételes életközösségek számára az állam különböző jogi lehetőségeket kínálhat, amellyel elismeri és a különböző életviszonyokba integrálja őket. Eközben fenntarthat és támogathat hagyományos intézményeket, mint ahogy az új jelenségek elismerésére létrehozhat új jogi formákat is, s „ezzel egyszersmind a közfelfogás számára a »normalitás« határait tágíthatja”. Az Alkotmánybíróság e határozatában leszögezte: „Két személy tartós életközössége megvalósíthat olyan értékeket, hogy az érintettek személyi méltóságának egyenlő figyelembevételére alapján az együttélő személyek nemétől függetlenül igényt tarthat jogi elismerésre.”

A 154/2008. (XII.17.) AB határozatban a testület kimondta, hogy az azonos neműek tartós párkapcsolata számára az elismerés és a védelem igénye - mivel ők házasságra nem léphetnek - az emberi méltósághoz való jogból és az abból származtatott önrendelkezési jogból, az általános cselekvési szabadságból, illetve a személyiség szabad kibontakoztatásához való jogból levezethető. Az azonos nemű személyek számára tehát, akik az Alkotmány alapján házasságot nem köthetnek, a jogalkotónak az Alkotmány korlátai között biztosítania kell egymás irányában a házastársakéhoz hasonló olyan jogállást, amely az egyenlő méltóságú személyként kezelésüket biztosítja. Amint azt az Alkotmánybíróság a 43/2012. (XII. 20.) AB határozatban hangsúlyozta: Magyarország – megfelelő az Alkotmánybíróság gyakorlatának is – biztosította a jogi védelmet és elismerést az azonos nemű élettársaknak, ehhez európai mércével is megfelelő és előremutató joghatásokat biztosított. A testület e határozatában rögzíti, hogy a más jogági normákban kifejeződő jogvédelmi (intézményvédelmi) szintet a jogalkotó nem szállíthatja le (burkoltan sem).

Megjegyzendő továbbá, hogy az önkormányzati jogalkotó által normativizálni kívánt értelmezéssel ellenétben az Emberi Jogok Európai Bírósága irányadó döntéseiben a család fogalmát kiterjesztően értelmezte: „amikor arról döntünk, hogy egy kapcsolat ‘családi életnek’ minősül-e, számos tényező releváns lehet, beleértve annak vizsgálatát, hogy a pár együtt él-e, kapcsolatuk hosszát és hogy demonstrálták-e egymás felé való elkötelezettségüket gyermekvállalással vagy bármilyen egyéb módon.”¹ Az EJEB a család fogalmát tehát nem korlátozza a házasságon alapuló életközösségekre. 2010-ben a testület a Schalk and Kopf v. Austria döntésében az azonos nemű személyek kapcsolatai tekintetében elvi élel szögezte le: „mesterséges lenne fenntartani azt az álláspontot, hogy a heteroszexuális párokkal ellentétben az Egyezmény 8. cikkében foglalt ‘családi élet’ fogalma nem foglalja magában az azonos neműek közötti párkapcsolatokat. (...) A stabil *de facto* kapcsolatban együtt élő azonos nemű pár életközössége a ‘családi élet’ fogalma alá tartozik, ugyanúgy, mint ahogy egy azonos helyzetben lévő különnemű pár esetében történne.”²

Az Ör. tehát nem önmagában, általánosságban véve egy bizonyos témakörben történő véleménynyilvánítást tiltja, hanem érték-alapon tiltja meg olyan tartalmú vélemények kinyilvánítását, amelyek szoros viszonyban állnak az emberi méltósághoz való joggal, az egyenlő bánásmód követelményével és a magán-és családi élethez való joggal

Az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdése értelmében Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság,

¹ Lásd: X., Y. and Z. v. the United Kingdom 21830/93 (22/04/1997), par. 36

² Lásd: Schalk and Kopf v. Austria 30141/04 (24/06/2010), par. 94

nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. Az Alaptörvény tehát nem deklarálja külön a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés tilalmát, ez azonban – a korábbi alkotmánybírói gyakorlat illetve az európai uniós szabályozás értelmében – a személyiség lényeges vonásaként egyértelműen az „egyéb helyzet” fogalma alá tartozó körülmény. Ezzel összefüggésben érdemes kiemelni, hogy az Alkotmánybíróság 2002-ben hozott döntésében azt is leszögezte, hogy a heteroszexuális, illetve a homoszexuális irányultság egyaránt az emberi méltóság lényegéhez tartozik, szétválasztásukra, az érintett személyek méltóságának nem egyenlő kezelésére kivételes indokok szükségesek. [37/2002. (IX. 4.) AB határozat]

Visszautalva az Alkotmánybíróságnak a lelkiismereti-és vallásszabadsággal összefüggésben kifejtett érvelési logikája, miszerint „az általános személyiségi jogból folyó cselekvési szabadságnak különös súlyt ad, ha a személyiség lényegét érintő lelkiismereti vagy vallási meggyőződésből fakad a cselekedet” [4/1993. (II. 12.) AB határozat], jelen esetben az egyén véleménynyilvánítási szabadságának megítélésem szerint az ad különös súlyt, hogy az alapvető jogokkal, így a magán-és családi élethez való joghoz illetve az egyenlő méltóság alapjogával szoros tartalmi összefüggést mutat. A vélemény szabad kinyilvánításának tilalma ezáltal további alapjogok érvényesülésére is hatással van.

IV.

Indítványomat összegezve álláspontom szerint Ör. 7/B.§ rendelkezései – más jogszabályba ütközésének vizsgálata nélkül – közvetlenül ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt, az alapvető jogok szabályozására és korlátozására vonatkozó követelménnyel, az Ör. 7/B.§ a) és b) pontjai továbbá az Alaptörvény VII. cikkben rögzített lelkiismeret-és vallásszabadság alapjogával, az Ör. 7/B.§ c) és d) pontjai az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében rögzített véleménynyilvánítás szabadságának alapjogával.

Erre tekintettel kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg e rendelkezések alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.

Budapest, 2016. december 16.

Székely László

